

1

“Dit is het huis.”

“Een paleis beter gezegd.”

“Zonder vorsten en vorstinnen.”

“Want die zijn dood.”

Het was een klassieke jaren dertig woning, een vrijstaand herenhuis dat wel wat groot was uitgevallen. Het had wel wat weg van een oud koloniaal huis. Dat idee werd versterkt door de mahoniehouten shutters voor de ramen en de palmbomen die in de voortuin stonden. Ze liepen over het grindpad naar de zwart geverfde voordeur die onder een stenen afdak schuilging. De deur stond op een kier en de entree was paleiselijk met een brede donkerbruine houten trap in het midden van de hal. In het midden waren de treden meer uitgesleten dan aan de zijkanten. De leuninggen waren volgens rechercheur Lasalle van mahoniehout. De treden ook? Hij wist het niet zeker. Ze liepen voorzichtig over de zwarte en witte plavuizen, alsof ze niemand wakker wilden maken met hun aanwezigheid.

“Het is boven,” fluisterde rechercheur Lasalle en hij wees met zijn wijsvinger. Boven aan de brede trap ging rechercheur Lasalle naar links en zijn onafscheidelijke partner, agent Silooy, naar rechts. Op de overloop boven aan de trap stonden twee grote Afrikaanse houtsnijwerken. Manshoog. En eng. Met grote witte uitpuilende ogen en woeste kapsels. Het deed hen beiden denken aan kannibalen, zouden ze elkaar later bekennen.

Boven liep langs de trap aan beide kanten een overloop die zeker twintig meter diep was en vier meter breed. Op de brede en lange gang kwamen zes deuren uit. Rechercheur Lasalle trok zijn

latex handschoenen aan en zei: "We gaan eerst even kijken wat er zich achter de deuren bevindt."

"Niet eerst naar de slachtoffers?" vroeg agent Silooy verbaasd.

"Die blijven nog wel even op ons wachten," antwoordde Lasalle nuchter. Agent Silooy haalde zijn schouders op en volgde rechercheur Lasalle met zijn hand op zijn holster. Zo had hij dat geleerd. Lasalle zag het, maar besloot er geen opmerking over te maken. Als de moordenaar er nog was, zou de agent sowieso geen tijd meer krijgen om het pistool te trekken. De moordenaar was in dat geval in het voordeel. Hij kon zich overal verstoppen en hoefde alleen maar op de deur te richten. Volgens de voorschriften hoorde hij zelf nu ook een wapen te trekken. Of zoiets. Hij nam het niet zo nauw met de regeltjes. Bovendien, het was onpraktisch om met zo'n pistool rond te lopen. Hij had graag zijn handen vrij. "Je weet maar nooit of de moordenaar de uitgang niet heeft weten te vinden," grapte hij. Dat was zeer onwaarschijnlijk en dat wist rechercheur Lasalle natuurlijk ook wel, maar er waren verhalen dat de dader ergens in slaap was gevallen. Aan het einde stond een deur open die was afgezet met rood-wit lint. Ervoor stond een jonge agent die duidelijk nerveus werd van de twee mannen. Hij wipte van zijn ene been op het andere en had zo te zien kriebel aan zijn neus. Misschien moest hij wel heel nodig naar het toilet, maar durfde hij zijn post niet te verlaten. Zeker niet nu zij binnen waren.

Rechercheur Lasalle en agent Silooy liepen terug over de gang, in tegengestelde richting van waar zich de slachtoffers bevonden. Achter de eerste deur aan de straatkant van het huis bevond zich een grote slaapkamer die niet als zodanig werd gebruikt. Er stond weliswaar een bed, maar daarop lag een berg schone was die een aangename lavendelgeur verspreidde en midden in de slaapkamer stond een strijkplank. Langs de donkerbruin geverfde muren stonden vier notenhouten vitrinekasten, verspreid over twee

muren, te weten de linker muur en de rechter muur wanneer je de kamer betrad. De vitrinekasten stonden vol bekers. De vensterbank stond er ook mee volgepakt. Lasalle pakte een beker uit de vensterbank. Die was groot, hij mat zeker 35 centimeter. Toen hij de beker van boven zijn hoofd naar ooghoogte had getild en even deed alsof hij de prijs gewonnen had, las hij hardop voor: "Eerste prijs indoorkampioenschappen categorie 3." Boven de tekst stonden twee tennisrackets in een kruis afgebeeld. "Iemand hier in huis heeft veel prijzen gewonnen met tennissen," zei hij. Op de bruine muren tussen de vitrinekasten hingen filmposters en posters van mooie vrouwen.

"Een jongenskamer, als je het mij vraagt," concludeerde rechercheur Lasalle.

"Ja, welke vrouw hangt nou een poster op van Mad Max?" beaamde agent Silooy.

Ze liepen de kamer uit en openden de deur tegenover de was/strijk- annex prijzenkamer. Achter deze deur bevond zich een majestueuze blauwe kamer, waarvan het plafond lichtblauw was geverfd. Aan het einde was het houtwerk van de terrasdeuren lichtpaars geschilderd. Rechercheur Lasalle liep meteen naar de terrasdeuren en opende die. De deuren kwamen uit op een groot balkon, waarop twee Franse caféstoeltjes stonden, met daartussenin een Frans ijzeren salontafeltje. In de hoek van het balkon stond een klein koelkastje met een glazen deur. In het koelkastje lagen drie trays met op elk drie flessen wijn. Twee flessen waren aangebroken. Op twee ongeopende flessen lag een aangebroken pakje Franse kaas.

"Wat zeg jij ervan, Silooy?"

"Ik zeg dat u de wijn moet proeven om te kunnen vaststellen hoe lang deze al geopend is."

"Helemaal mee eens, Silooy."

Rechercheur Lasalle nam een slok uit de fles en liet die door